

Arrest

nr. 113 938 van 19 november 2013
in de zaak x

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2013.

Gelet op het arrest nr. 111 649 van 10 oktober 2013 waarbij de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 23 oktober 2013 om 9.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. TINE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en verklaart nog minderjarig te zijn. U bent een sjiitische hazara afkomstig uit het dorp Mitak, gelegen in het district Qarabagh van de provincie Ghazni. Twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan begon u te werken als kleermaker in dienst van Khalifa Abdul. Zijn winkel was gelegen in de bazaar van Qarabagh. U verklaart dat Khalifa Abdul u ongeveer twee dagen per week de winkel alleen liet openhouden. Eens bleef Khalifa Abdul langer weg. Toen hij drie of vier dagen weg was kwamen er drie mannen, onder wie een kennis van Khalifa Abdul, naar de winkel. Één van hen zei u dat u tegen Khalifa Abdul diende te zeggen dat hij “de verpakkingen”, vertrouwelijke

zaken, aan hen moest bezorgen. Twee dagen later kwamen zij terug. Ze vroegen of u de boodschap had doorgegeven, maar Khalifa Abdul was nog steeds niet terug. U werd daarop geslagen en de winkel werd doorzocht. U diende ervoor te zorgen dat u hun boodschap doorgaf aan Khalifa Abdul, zoniet zouden ze u vermoorden de volgende keer dat ze langskwamen. U verklaart dat de mannen op zoek waren naar poeder, blijkbaar drugs. De mannen gingen daarop weg. De andere winkeliers maanden u aan om voorzichtig te zijn en deze mannen niet tegen te spreken, omdat deze personen banden hadden met de taliban. U ging daarop naar het huis van Khalifa Abdul, maar er was niemand aanwezig. U ging daarop naar huis en lichtte uw vader hierover in. De volgende dag ging uw vader naar de bazaar om bij de winkeliers te informeren naar wat er aan de hand was. De winkeliers zeiden opnieuw dat deze mannen banden hadden met de taliban en zich bezig houden met drugshandel. Khalifa Abdul zou ook betrokken geweest zijn bij drugshandel. Uw vader stuurde u daarom uit voorzorg naar uw oom langs vaderszijde. U verbleef daar ongeveer één week. U verklaart dat die mannen nog eens in de bazaar geweest zijn om naar u te informeren en uw adres te vragen. Uw vader en oom beslisten daarop om u weg te sturen. Uw familie zei dat de taliban overal zijn en als zij u zouden oppakken, zou u vermoord worden. U verliet Afghanistan één jaar geleden in de maand saratan (21 juni – 20 juli 2012). Vanuit uw dorp reisde u via Kandahar naar Nimroz. In Nimroz nam uw vader contact met u op. Hij vertelde u dat de drie mannen, die ook naar de winkel gekomen waren, bij u thuis waren langsgesproken op zoek naar u. Ze hebben uw vader aangevallen. U verklaart dat die personen dachten dat u met Khalifa Abdul samenwerkte en daarom meer wist. U reisde vervolgens via onbekende plaatsen naar een eiland waar u twee maanden verbleef. Uw vingerafdrukken werden geregistreerd in Griekenland op 6 juli 2012. U kwam uiteindelijk na een reis van vier maanden in België aan op 8 oktober 2012 waar u diezelfde dag nog asiel aanvraagde. U legt geen documenten voor ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Er moet worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen uw recente problemen in Qarabagh met drugssmokkelaars gelinkt aan de taliban, waardoor uw besliste Afghanistan te verlaten, niet aannemelijk hebt gemaakt. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u blijkbaar vasthoudt aan uw minderjarigheid. U stelt zestien of zeventien jaar oud te zijn volgens informatie van uw ouders. Uw exacte geboortedatum kent u niet (CGVS, p. 4). Uit het administratieve dossier blijkt echter dat u op datum van 12 oktober 2012 volgens het medisch onderzoek een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van een twee jaar een goede schatting is. U legde daarnaast geen enkel (identiteits-)document voor ter staving van uw verklaarde leeftijd. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt uw beweerd minderjarigheid dan ook niet als geloofwaardig beschouwd. Uw misleidende verklaringen over uw leeftijd werpen een negatief daglicht op het geheel van uw verklaringen. Uit het geheel van uw verklaringen moet worden vastgesteld dat u uw problemen met drugssmokkelaars gelinkt aan de taliban die u dreigden te vermoorden, omdat zij u ervan verdachten samen te werken met Khalifa Abdul die hen blijkbaar bedot had, niet aannemelijk hebt gemaakt. U blijkt zo goed als geen concrete informatie te bezitten over de personen die u vreest en die ermee dreigden u te vermoorden. Zo verklaart u dat, nadat Khalifa Abdul enkele dagen verdwenen was, drie mannen naar de winkel kwamen om te informeren naar Khalifa Abdul. Ze zouden op zoek geweest zijn naar verpakkingen met drugs (poeder) (CGVS, p. 13, 15). Echter, u blijkt slechts de naam van één van deze drie personen te kennen, een zekere Qoqo. U verklaart dat u de andere personen die mee waren met Qoqo niet kende en ook hun naam niet van anderen hoorde (CGVS, p. 13-14). Daarnaast verklaart u dat deze mannen, volgens de andere winkeliers, banden hadden met de taliban en drugs verkopen om de taliban financieel te steunen (CGVS, p. 12, 14). U weet echter niet hoe de winkeliers wisten dat deze mannen linken hadden met de taliban en betrokken waren bij drugshandel (CGVS, p. 14). Verder weet u ook niet concreet welke banden deze mannen zouden gehad hebben met de taliban en weet u niet tot welke talibangroepering zij zouden behoren (CGVS, p. 16). Deze blote bewering kan dan ook niet overtuigen. Dat u omtrent deze personen geen concrete informatie kan verschaffen is bevreemdend. De winkeliers uit de buurt zouden u immers gewaarschuwd hebben voor deze mannen (CGVS, p. 12, 14). Ook uw vader zou later nog bij de winkeliers geïnformeerd hebben naar deze drie personen (CGVS, p. 12, 13). Uit de verklaringen van de winkeliers blijkt duidelijk dat zij meer wisten over deze drie personen (CGVS, p. 14). Er mag dan ook verwacht worden dat u, eventueel via anderen, over meer gedetailleerde informatie zou beschikken betreffende de drie personen die u vreest. Dit is echter niet gebleken wat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag op ernstige wijze ondermijnt. Ook uw verklaringen in verband met de activiteiten van uw werkgever, Khalifa Abdul, zijn vaag gebleken. Zo beweert u dat Khalifa Abdul betrokken zou zijn bij drugshandel en de taliban, maar weet u niet of Khalifa Abdul tot een bepaalde groepering of partij behoort (CGVS, p. 14, 16). Verder zou u een paar keer

verpakkingen gezien hebben in zwart plastic, die Khalifa Abdul naar de kelder bracht. U vermoedt dat het om drugs ging, omdat het de geur van hasj had en zijn vrienden in de achterkamer zaten te roken (CGVS, p. 15). Men kan zich echter de vraag stellen waarom Khalifa Abdul deze verpakkingen met drugs zou bewaard hebben in de winkel. U verklaart immers dat Khalifa Abdul alleen woonde enkele winkels verderop (CGVS, p. 10). Door de pakketten in de winkel te bewaren, en bijvoorbeeld niet thuis, liep hij aldus meer risico dat klanten of uzelf zijn activiteiten zouden ontdekken, zeker omdat hij u blijkbaar niet had betrokken bij zijn praktijken. Daarnaast stelt u dat Khalifa Abdul veel geld verschuldigd zou zijn aan de mannen die naar hem kwamen informeren maar dat hij weggelopen is met dat geld (CGVS, p. 14). U hebt sinds de verdwijning van Khalifa Abdul echter niets meer over hem vernomen. Ook niet nadat uw vader bij anderen naar hem ging informeren (CGVS, p. 12-13). U hebt dan ook geen enkele concrete aanwijzing dat Khalifa Abdul met hun geld zou weggelopen zijn (CGVS, p. 14). U stelt enkel dat Khalifa Abdul veel geld spendeerde, vaak van gsm veranderde en naar de stad ging. Omdat hij verdwenen is vermoedt u vervolgens dat Khalifa Abdul iets verkeerd deed waardoor hij schrik had en verdween (CGVS, p. 14). Uw verklaringen over de verdwijning en activiteiten van Khalifa Abdul zijn aldus louter op vermoedens gebaseerd. Deze vaststellingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Vervolgens verklaart u dat de mannen die naar de winkel kwamen op zoek naar de pakketjes met drug u ervan verdachten met Khalifa Abdul samen te werken en u daarom dreigden te vermoorden als u bij hun terugkeer deze pakketten of Khalifa Abdul niet zou te pakken krijgen (CGVS, p. 12, 15). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u niet met zekerheid kan zeggen of deze mannen u gezegd hadden wanneer ze terug zouden keren (CGVS, p. 18). Bevreemdend hierbij is ook dat u met hen geen enkele afspraak gemaakt zou hebben over hoe u hen kon laten weten dat Khalifa Abdul terug was of dat u de bundels die ze zochten gevonden had (CGVS, p. 18). Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas verder. Bovendien kan men zich afvragen waarom deze mannen u, een simpele werknemer van Khalifa Abdul die duidelijk niet op de hoogte was van zijn praktijken, zouden blijven lastig vallen en bedreigen. Tot slot zijn uw verklaringen bij DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) ook tegenstrijdig gebleken aan uw verklaringen op het CGVS. Zo stelde u bij DVZ dat u een paar keer bij Abdul thuis bent geweest om hem te verwittigen, dit terwijl u op het CGVS verklaarde dat u één maal naar het huis van Khalifa Abdul ging (CGVS, p. 18, CGVS vragenlijst, vraag 5). Een verklaring voor deze tegenstrijdigheid heeft u na confrontatie niet. U blijft erbij dat u maar één maal bij Khalifa Abdul langs ging (CGVS, p. 18). Dit is geen verklaring voor deze tegenstrijdigheid, gezien u uw verklaring op DVZ voor akkoord hebt ondertekend. Daarnaast verklaarde u dat uw gehoor bij DVZ goed verlopen is en maakte u nergens melding van vertaalproblemen (CGVS, p. 2). U biedt aldus geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid wat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag aantast. Bevreemdend is ook dat u bij uw verklaringen op DVZ nergens verklaarde dat deze personen die u vreest ook bij u thuis naar u zijn komen informeren (CGVS, p. 12). Als verklaring hiervoor geeft u aan dat u het kort diende te houden (CGVS, p. 18). Echter, op een asielaanvraag rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielaanvraag volledige en correcte verklaringen verwachten en dit van bij aanvang van de procedure. Dat u het kort diende te houden is aldus geen reden voor het afleggen van onvolledige verklaringen. Uit bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat uw problemen met en uw vrees voor drugssmokers met banden met de taliban in Qarabagh niet aannemelijk zijn. U komt om die reden niet in aanmerking voor de toekenning van de status van vluchteling. U legt geen documenten voor die bovenstaande vaststellingen kunnen ombuigen. Wat betreft de toekenning van subsidiaire bescherming kan het volgende worden vermeld. Uit uw verklaringen blijkt dat u, hoewel u uit Ghazni afkomstig bent, over een reëel binnenlands vluchtalternatief beschikt in de stad Kabul. U bent immers een jonge en gezonde alleenstaande man in staat om te werken (CGVS, p. 3). Bovendien was u tot net voor uw vertrek uit Afghanistan tewerkgesteld in Ghazni als kleermaker, spreekt u Dari en begrijpt u Pashtou (CGVS, p. 3, 8). Deze vaardigheden zullen uw kansen op de arbeidsmarkt verhogen. Uw familie bleek ook over voldoende financiële middelen te beschikken om uw reis naar Europa te betalen (CGVS, p. 11). Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw problemen met drugssmokers die banden zouden hebben met de taliban maakt u ook uw bewering niet aannemelijk dat u niet in Afghanistan terecht kan, omdat de taliban overal is (CGVS, p. 17). Er zijn bijgevolg dan ook geen aanwijzingen dat een hervestiging naar de stad Kabul in uw geval onredelijk zou zijn. In uw geval dient dan ook de veiligheidssituatie in de stad Kabul, te worden beoordeeld. Hierover kan het volgende gezegd worden: Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand,

Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviseerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing artikel 1, A (2) van het internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift verschillende stukken toe over de veiligheidstoestand in Afghanistan.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielaanvraag.

De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat mag worden verwacht dat verzoeker meer informatie zou kunnen geven over de personen die hij vreest, aangezien de winkeliers uit zijn buurt meer over deze personen wisten en zij hem voor hen hebben gewaarschuwd.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat het weinig aannemelijk is dat deze personen verzoeker zouden blijven lastigvallen en bedreigen aangezien hij maar een simpele werknemer was en duidelijk niet op de hoogte was van de activiteiten van zijn werkgever. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de reactie van de taliban niet altijd begrijpelijk is. Dit biedt echter geen verklaring voor deze vaststelling.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Zo stelde hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij een paar keer bij Abdul thuis was geweest om hem te verwittigen, terwijl hij bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde dat hij één maal naar het huis van Abdul ging. Verzoeker betwist dit niet.

Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielaanvraag. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad is immers van mening dat verzoeker over een binnenlands vestigingsalternatief beschikt in de stad Koboel.

De Raad wijst erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een binnenlands vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, *Husseini/Zweden*, § 96 en § 97). Het Hof verwijst hiervoor naar de UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van 17 december 2010 die een vestigingsalternatief verbinden aan de aanwezigheid van de traditionele beschermingsmechanismen zoals familie-, clan- en stamverbanden. Volgens het UNHCR vervalt de nood aan traditionele beschermingsmechanismen echter voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken. Het Hof besluit dan ook dat een vestigingsalternatief in deze gevallen mogelijk is op voorwaarde dat men deze gebieden veilig kan bereiken, deze toegankelijk zijn en men er zich kan vestigen.

De Raad acht het redelijk om van verzoeker te verwachten dat hij zich in de stad Kaboel vestigt. Verzoeker is immers een volwassen jongeman, die Dari spreekt en Pasjtje begrijpt en die over werkervaring als kleermaker beschikt.

De Raad is verder van mening dat er geen gegevens voorhanden zijn dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De wetgever heeft de begrippen 'internationaal of binnenlands gewapend conflict' noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd. De Raad steunt zich daarom op de definitie van een binnenlands gewapend conflict uit artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, die door de wet van 16 april 1986 werden bekrachtigd. Volgens dit artikel zijn binnenlandse conflicten *“alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen”*. De uitsplitsing van deze definitie levert de volgende vereisten op: de betrokken partijen zijn de strijdkrachten van de staat in kwestie en dissidente strijdkrachten; de dissidente troepen staan onder verantwoordelijk bevel en hebben controle over een gedeelte van het grondgebied, ongeacht de omvang van dit gedeelte; de militaire operaties zijn aanhoudend en samenhangend; beide partijen zijn in staat het protocol te implementeren.

Uit het Cedoca-rapport van 22 maart 2013 blijkt dat verschillende gezaghebbende bronnen aangeven dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal verschillend is. Het ICRC maakt een onderscheid tussen *combat zones* in meer dan de helft van het land en asymmetrische aanvallen in de rest. De VN-rapporteur met betrekking tot wederrechtelijke dodingen stelt dat in grote delen van Afghanistan een gewapend conflict aan de gang is.

Volgens het Cedoca-rapport van 21 maart 2013 gaat de veiligheid in de stad Kaboel er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit en lijkt het erop dat de Afghaanse veiligheidsdiensten steeds meer grip krijgen op de veiligheidssituatie in de stad. Het geweld in de stad bestaat vooral uit complexe aanvallen op highprofiledoelwitten. Daarnaast is er in de stad Kaboel ook een probleem met criminaliteit.

De door verwerende partij neergelegde nota van 17 oktober 2013 die een update van de situatie in Kabul bevat opgesteld op datum van 5 september 2013 bevestigt dat het geweld er anno 2013 nog steeds voor het overgrote deel gericht is op *high profile* doelwitten en niet op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Verzoeker brengt geen elementen bij die zich tegen deze analyse van de veiligheidssituatie verzetten.

Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Verzoeker stelt dat Afghanistan geen veilig land is, vooral door het vertrek van de NAVO-troepen, en dat volgens de FOD Buitenlandse Zaken het zuiden en het oosten absoluut te vermijden zijn omdat het gevaar er uiterst groot is. Hij toont hiermee echter niet aan dat er in Kaboel aanhoudend gevochten wordt en antiregeringselementen er permanent aanwezig zijn.

Op basis van de gegevens die de partijen hem aanreiken, is de Raad dan ook van oordeel dat er geen gegevens voorhanden zijn dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg lopen burgers in de stad Kaboel op dit ogenblik geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER